

MILANA EN EL PENEDÈS

Vicenç CARBONELL VIRELLA

En el butlletí núm. 84 del març 2001, la consòcia Anna Maria CORREDOR PLAJA ens ofería un acurat treball sobre "*Un topònim curiós: sa Milana (o la Milana)*", un nom pretèrit de Pals, i es preguntava per l'existència d'aquest nom de lloc en altres contrades. És de preveure que així sigui, almenys no era desconegut de Joan COROMINES (1996) —que ella mateixa esmentava— i d'altres estudiosos de la temàtica.

En el Penedès, concretament en la comarca que ara coneixem pel Garraf, en tenim tres exemples, d'un dels quals també tenia referència el professor COROMINES (Onomasticon V,269). Passem a documentar-los:

Les Milanès. Lloc sotaiguat de la mar de Vilanova. Són roques a terra de la Caroba (AYZA, "*La nostra mar*", 1983, pàg.31). Diuen que espessiguen, encara que són dures. Potser a aquest fet es deu el seu nom. Fondària: 48, 50, 51 i 54 braces (Maria-Teresa MONTAÑA, "*Els noms de lloc sotaiguats de la mar sitgetana a la rapitenca. Inventari*", volum segon, pàg. 77, 1991). Una altra font ens diu que n'hi ha tres, la Milana de Garbí, de Llevant i del Mig ("*Setmanari de Vilanova i la Geltrú*", núm.35, 7-10-1977). El roquissar de les Milanès, amb dos farallons, el Nou i el de Garbí, és un enfilall dels pescadors (X. GARCIA, "*La vida marinera*", pàg.214, 1980). De fet, els enfilalls troben la Milana de Terra a 53 braces i la de Llevant a 54 braces (X. GARCIA, id.pàg.229). En el seu fons marí hi van a pescar amb nanses. El talassònim sembla que és conegut també pels pescadors de Sitges, almenys en dues senyes: el campanar de La Geltrú per la Pedrera i sortint del Tibidabo. El mestre COROMINES va creure que venia del nom d'un peix que hi fou comparat, però per ara no tenim cap constància oral d'aquesta possibilitat. Aquest peix (*Myliobatis* aquí), proper als taurons i de cos pla, d'1,5 a 2 m de llargària, és conegut dels pescadors, però ningú no el relaciona amb les roques sotaiguades. Potser ho havia estat i la memòria popular ho ha oblidat.

Carrer de la Milana. En la barriada del Palou de Sant Pere de Ribes. Va del carrer del Pi al d'Eiximenis (Mp.1975) i ara a la carretera del Carç (Plànol urbà 1993-94). El nom deu venir de "can Milà" que és al començament del carrer (Ignasi Mª MUNTANER, "*Els noms de lloc del terme de Sitges i de les terres veïnes*", núm.2469, 1986). Sens dubte, es tracta d'un antropònim feminitzat.

Forn de la Milana. És un nom pretèrit del municipi de Vilanova i la Geltrú. L'any 1818, el "Forn teulé de la Milana" era la peça núm.609 de la "Nova Recanació", situat en el camí de Mar (Arx. Mun. Reg. 1489). També hi consta la casa de la rajoleria (Arx. Mun. Reg.1491, fol.63v). El forn era dels hereus de Joan Guardiola, "que cuyda Vda. Josep Anton Mayné", sínia i camp situats a ponent del torrent de la Pastera, és a dir, entre l'esmentat camí de Mar (avui carrer de la Llibertat) i el torrent. D'aquest sector fora Vila en deien "la Terrera", documentada des del segle XIV. Hi ha indicis que la Milana era la vídua d'en Milà (Pau o Joan "Milanet"), aquest documentat des de l'any 1739 i que l'any

1760 pagava la contribució per la “caseta de la sínia”. Com en l’anterior exemple, es tractaria de la feminització del cognom Milà.

Amb aquestes tres aportacions pensem que a més de donar un xic de llum a l’origen de cadascuna d’elles, podem animar altres socis a fer quelcom.

BMW, FUTUR ANTROPÒNIM

Informava La Vanguardia el 06.12.00:

Lucecita, venezolana, tuvo un disgusto de muerte cuando le dijeron que no podía llamarse así porque la legislación española no permite los diminutivos. A Luz le parece espantoso. Además, cuando nació su hijo le quiso poner nombre de coche, Clío, y tampoco le dejaron. “¿Y a ustedes qué más les da cómo yo le diga a mi niño? Como si le quiero llamar BMW”.

La Ley de Registro Civil espanyola, força permissiva quant a la imposició de noms, només conté tres prohibicions:

- Els hipocòrístics (tot i que aquesta norma és força vulnerable, com ho proven les Loles i Laies que han anat esmunyint-se per la barrera).
- Els noms de persona que corresponen al sexe oposat.
- Els noms contraris al decòrum de la persona.

És curiós que la senyora Lucecita hagués volgut vulnerar les tres prohibicions d’una sola tacada. Perquè Lucecita és sens dubte un hipocòrístic per diminutiu, Clío és, més que nom de cotxe, nom femení (musa de la glòria i la reputació), i BMW...no cal dir quins problemes es toparia a la nostra societat algú amb aquest nom. Sens dubte a la seva mare podria resultar-li atraient, però la Llei protegeix també el fill.

JMSiO